

[Udenrigsministeren.]

synlige Tegn paa slette Lidenskaber. Hvis dette sker, betyder det en Genoptagelse af det Rustningskapløb under Feltraabet: Hvis du vil Freden, da forbered Krigen, som i Aarene før 1914 blev Aarsag til den Verdenskatastrofe, man i det Aar styrtede sig ud i. Og hvis dette sker, hvis vi paa dette Grundlag driver ind i den næste Storrig, ja, da betyder denne en Række af nationale Kamp og Borgerkrige, der vil være et Ragnarok i det mindste for den europæiske Kultur. Hvis en saadan Kamp kommer, vil saa vældige Kræfter være i Bevægelse, at det Militærvæsen, vi kan skaffe til Veje i Danmark, intet formaar i Forhold dertil. Da vil vor eneste Opgave være den at holde os, saa vidt gørligt er, udenfor de direkte Følger af denne Verdensulykke. De indirekte Følger vil vi blive delagtige i ved Tilintetgørelsen af Kulturens Udvikling i den Verdensdel, vi tilhører.

Dette er den ene Mulighed, jeg tør ikke afvise, at den findes. Den anden Mulighed er den, at det ved de Bestræbelser, som nu sættes ind, lykkes at standse Rustningspolitikken og indskrænke Rustningerne og derved skabe nye Vilkaar for Fredens Bevarelse. Hvis dette lykkes, vil det ikke være til Skam for Danmark, men det vil være til Ære for vort Land, om det har været det første, der i Handling virkeliggjorde de Idealer, i hvis Navn Folkeforbundet blev skabt, i hvis Navn Wilson udslyngede Tanken om det, de Idealer, for hvis Skyld Folkemasserne satte deres Lid til dette Forbund.

Pürschel: Jeg skal begynde med en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, som jeg naturligvis takker for de personligt venlige Ord, han henvendte til mig. Angaaende Begivenhederne den 21. Marts 1929 vil jeg gerne sige, at det, man fra konservativ Side den Gang gjorde, var, at man krævede indsat paa Finansloven Bevillinger, der svarede til Ordningen af 1922. Jeg havde som Partiets Ordfører Aaret forud sagt til Venstre, at den kommende Finanslov maatte være et bedre Udtryk for Ordningen af 1922 end den, vi da behandlede; altsaa, overraskende kunde denne Stilling jo ikke være for Partiet Venstre. Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen har i Sommer skrevet i sit Blad, at den nuværende Forsvarsminister naturligvis maatte respektere den Ordning, der var gældende Lov, indtil den blev afløst af en ny Ordning — det var med Henblik paa de Afskedigelser, der bebudedes. Dette

Standpunkt er altsaa, som jeg allerede sagde det forleden, et særdeles velmotiveret Standpunkt, og det falder jo ogsaa sammen med, hvad Venstre til andre Tider har hævdet. Jeg var ikke rollehavende i de Forhandlinger, der gik forud for Begivenhederne den 21. Marts 1929, men jeg ønsker dog at sige, at jeg aldrig har forstaaet, hvorfor Venstre ikke kunde imødekomme det konservative Krav med Hensyn til Finanslovbevillingerne. At de finansielle Rammer ikke skulde tillade det, blev jo modsagt fra vor Side og modbevist ved det Regnskab, der kom til at foreligge. At forhøjede Bevillinger vilde præjudicere Forhandlingerne om den kommende Ordning, var jo ikke rigtigt, thi en Nyordning vilde automatisk regulere Finansloven. Derfor har jeg, som sagt, aldrig forstaaet, at Venstre modsatte sig dette, og derfor forekommer det mig, at det er urigtigt, at Venstre har søgt — og ved deres Presses Hjælp har de jo haft Held dermed — at lægge Ansvaret for det da passerede over paa de Konservative alene.

Til det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen har jeg en ganske kort Bemærkning angaaende den Erklæring, som Admiral Cold har indrykket i „Berlingske Tidende“ i Aften, og den maa ogsaa være Svar til det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, som var inde paa det samme Spørgsmaal. Jeg har tidligere ved Citater dokumenteret, at Admiral Cold den Gang sagde, at Nybygningskontoen svarede meget godt til den Reduktion, vi gik i Møde, og dermed er det bevist, at den Sætning, som var Udgangspunktet for Diskussionen, nemlig den, det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen fremsatte: at Admiral Cold havde sagt, at Nybygningskontoen ikke slog til, ikke er rigtig. Dette er Kærnen i Sagen, og det er det eneste, der har Interesse.

Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen gjorde jo ikke noget som helst Forsøg paa at forsvare sin Grundlovsfortolkning. Jeg sad parat til at notere de Argumenter, jeg ventede vilde komme, men der kom intet. Jeg har aldrig set en Mand give saa blankt op, som det ærede Medlem gjorde paa dette Punkt. Hans eneste Forsvar var nogle Oprensninger af store afdøde, som skulde imponere ved deres Titler, formoder jeg, det blev i hvert Fald omhyggeligt nævnt, hvad det var for nogle uhyre fremragende Folk. Og saa sagde det ærede Medlem, at det var jo en Lykke for dem, at de var døde, inden det var opdaget, at de havde gjort sig skyldige i Grundlovsbrud ved at lave en Værnepligtslov. Men det ærede